

Gušič. Brajdič, odvzemi sablji tema gospodoma! Klanjam se milostiva; pozdravljena, gospica Emilija!

Em a. Ah, gospod lajtnant Gušič! Pepi, gospod lajtnant Gušič! To iznenadenje! Toda ta hrup, ta hrup!

Marki (Brajdiču, ko mu je izročil odpasano sabljo in mu je ta vzel še uro). Oho, brate, jaz ti imam dati samo sabljo; a vzel si mi tudi uro.

Gušič. Takoj nazaj, Brajdič!

Brajdič. Prosim, gospod lajtnant, naj jo obdržim za spomin slavnega dne.

Gušič. Nazaj! (Brajdič ponudi uro markiju.)

Marki. Ta ni moja.

Komis ar. Ah, moja je. Jaz jo vzamem z Vašim dovoljenjem zopet, gospod lajtnant. (Vzame uro.) Vojna je vojna, in sreča se vrti.

Gušič. Brajdič, še onemu gospodu uro nazaj! Kar hitro!

Brajdič. Lahko prisežem stokrat. —

Gušič. Nazaj! (Brajdič izvleče uro.)

Marki. Hvala, ta je moja. (Vzame uro.)

Luž ar. Bog te živi, Gušič! Rešil si nas francoske môle.

Pep ca (veselo). In zakonskih zadržkov, gospod lajtnant.

Žu pa n. Popolnoma ste nas iznenadili.

Zaj ec. Jaz pa sem vedel vse. Živio, kdor je patriot!

Em a. Patriot! Neznosen patriot! Impertinenten patriot!

Zaj ec. Imenitno smo potegnili gospoda komisarja.

Komis ar. Res, dobrodušni ljudje!

Grajski lipi.

Zložil Anton Medved.

Ob gradu se dvigaš stoletja že, lipa.
Pod tabo na klopi samotni posedam.
Zamika se duh in srce mi utripa,
ko davne podobe preteklosti gledam.

O koliko cvetov in listov je vesna
v teh vekih pripela na krono in veje,
in koliko listov ti zima je besna
odnesla čez travnike, njive in meje!

In kakor ti listi rodovi na gradi
v življenje so vstajali, padali v rake,
uživali čare življenske pomladi
in topo strmeli v jesenske oblake.

Zaplali so kresi. S poljubom, objemom
grajščaki so vzeli slovo od družine,
na vrancih rezgatnih z oklepom in šlemom
oddirjali v boj so na prag domovine.

In spet so prišli zmagoviti, ponosni,
naprtani s plenom od meje hrvaške;
hvaležni pogledi, od radosti rosni,
doma so pozdravljali sine junaške.

Po zraku je jasna odmevala pesen,
po flaku so vrancev kopita grmela.
O to je bil praznik častit in slovesen,
vsa srca so v blagem veselju kipela!

Obhajala zmago je zlata svoboda.
Krvavi so meči jo s trudom dosegli.
Pod senco je tvojo posedla gospoda,
in blagiči zali pri mizah so stregli.

In ti si jih gledala, lipa vonjiva,
te viteze krepke, te zorne mladenke
in kakor bi ž njimi se zlagala živa,
s šepetom si spremljala gorke pomenke.

In zdi se, da v listih še zdaj zgodovina
živi in glasi se kot pesen nagrobna.
O časi minljivi! Od luči spomina
ozarjena davnost, kako si čarobna!

Na skalnatem stolpu je kladivo tolklo
za urami ure in tolče še vedno
in kmalu in kmalu udari zamolklo
še tebi, o lipa — uro poslednjo.

